

Juust saba peale olin selle tühja loomase astunud. Ta ei saanud müsle küll midagi paba teha — oga mu õnnes otsumine — mu abieli — Viiu, kõik jääwad sinna paika. Pärast ma nutsin. Aga kui ema, kes enne mind koolist oli koju jõudnud, müsle nukral meeles jutustas: „Kooli Hans“ olnud loguni pabas tūsus, tõnelenud minu issaifa ilmategemisest ja hulgustest ja ei tea mis veel, ning et minust ja Viiuust paari ei võida saada, seal olin üksna rabuline.

Sina olid sellestama pääewa ööse lüllast ära tainud.

Mina läksin paari nädala pärast ka naqu sa ju tead, kälba sepa juure. Sest sel ajal oli sepalõõtis ja tulewurin wäga mu meeles pärast. Viuus oli ju igal suvel enne punane kleit. See punane kleit tahtis muist mu mõistuse rööwid ja kui ma ei elsi, ühest teiselt fa — ääst punane tuluse, see andis müsle mu mõistuse jäalle tagasi. Oöldakse, armastus olla kui tuluse! Hm, tulukesel suurem wägi hoopis, seda nügin omast läest selgeste ära.

Ja Viiu, mis tal wiga on fest, et wanamees teda meiste lummagile ei soovinud?

„Ega tal wiga ole küll sedagi. Tal on fa mististe ühe naese lohta liig mebeline waim. Üks taik naesterabwas. Aga wanamehe sūu see ju üksi pole, et Viiu wanaks tüdrukult jää.“

Pole, pole! Aga see on fergem öölda. Viimati on ju, kui sūüst ülepea kõneleme, meil tödigil kolmel sünd. Sina läksid ära, soovisid tüdrukut müsle; mina läksin ära, soovisin sulle. Tulime tagasi ja soovisime illa sõnalausumata teda teine teisele. Viiu waatas siis fa kord übe kord teise peale, ei teadnud isegi feda vidi wõtma. Nii oleme wanaks saanud m'na oma ääsi ääres, sinna wessi würinal ja Viuut õnnistarad külanaised, et ta nende tütreid linduma ja õmblema õpetab ning waesematel tütarlastel weimeraftatäidab.

„Nii ta on.“

A. Soone.

Dr. Elias Lõnnrot †. Wana ja elatanud oulik on rahu leidnud. Soome wanem meed, kuulsam selle wen-nasmaa poeg labkus ülemasse raburiiki minnes siit maa pealt 7. Märtšil 1884. Sähärdusi mehi ei nuteta taga

üksikult, siin ja seal üks sugulane ja söber: terve maa leinab, kannab kurbust oma kadunud wenna, oma kadunud poja väraa. Terve Soome maa lõunast põhjani ning läänest idaserwani oli üks leina koda. Isa lobkus isamaalt, lapsed pidivad furwastama. Aga seda isa oli Jumal armull laßknud oma maapealse töö truuiste ja loitolisel mõddul õpetada. Ta ei labfunud enneaegu, ega ootamata. Wana ja elatanud, pani ta enese wäsimisest publama. Ta ei jätnud oma lavsi, see on oma isamaod mitte päranduseta. Pärandus pole fa mitte igapäine, mammon, mis iga waras warastab ning iga rööwel rööwib. Sellest waimust, mis Jumal laulikule oli armul kinnitud, on ta visut oma omastele pärandada jätnud kirjades, mis ta lirjutanud. Kui see õnnek on antud, siis wõib juba üks ainus töö mehe mälestust mitme põlwele sinnitada. Elias Lõnnret on valju tööd teinud kirja pöllul ja muidu — formatunnini oli ta agar toimetuses — kõik wõib ära kustutatud ja häädvitatud saada, üks töö, üks nimi jäägu ja Lõnnroti nimi jääb fa; see töö on „Kalewala“ nime all Lõnnrotile oon ning tänu, Soome rahvale aga übe fauni wana-põlwe mälestuse toonud, millesse Soomlasted kui übte peeglisesse wõiwad waadata. „Kalewala“ näitab Soomlastele lihtsal, kui fa luulesikul näul wana tugewat Soome rahva türvi ja siisemist tuuma. Kui Soomlasted oma oleliku teritatud filmal ja teadmise teel tahavad tunda saada, siis peawad nad „Kalevast“ esmalt enda minewiku uurima. Lõnnrot on neile tulewaseks teekäiguks fauni soasava folku pannud. Hingagu ta põrm rahus haua sees!

Nikolai Alekßandrovitsb. Suurwürst Troonipärija. 6. Mai kuul 1884 oli tervel Wene riigil röömuvidu. Nikolai Alekßandrovitsb, Suurwürst Troonipärija sai sel päeval kui oma 16. sündimise päeval tais ealiseks tunnistatud. Meie Eestlasted palvetasime töökide teiste Wene riigi kodanikkudega sel üli wäga tähtsal päeval kõige Wägewama trooni ees, et Tema mõistust, wäge ja terwist annaks noorele Suurwürstile tema förgete wanemate röö-